8th November 1965]

MR. CHAIRMAN : I have to inform the House that in accordance with regulation 2 (1) framed for the holding of elections according to the principle of proportional representation by means of the single transferable vote, I fix the following programme for the election of one member to the Board of Industries—

Time and date for the receipt of nominations—Till 4 p.m. on 10th November 1965. Time and date for the scrutiny of nominations—5 p.m. on 10th November 1965.

Time and date for the withdrawal of nominations.—5 p.m on 11th November 1965.

Poll, if necessary—Between 11 a.m. and 1 p.m. on 12th November 1965.

Nomination forms can be had from the Secretary to the Council.

VII.—GOVERNMENT RESOLUTION ON AGGRESSION BY PAKISTAN.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I beg to move—

" This House strongly condemns the naked and wanton aggression by Pakistan and assures the Prime Minister that the Government and the people of the Madras State solemnly pledge their wholehearted support, service and sacrifice in men, money and material for the defence of our Motherland ;

This House further expresses its grateful appreciation of the magnificent response of the people to the call of the Nation and exhorts them to maintain and promote the unity, patriotism, sense of service and sacrifice displayed by them in this hour of grave crisis ;

This House offers its profound tribute to the Armed Forces for their heroism, valour and patriotism in the face of grave danger and pays its sincere homage to those who made supreme sacrifice and laid down their lives in defence of the Motherland and its Freedom ;

This House solemnly affirms that this great country of ours which has dedicated itself to the cause of Freedom and Liberty not only to our own people but to humanity at large and to the cause of peaceful settlement of international disputes and world peace will spare no effort, service or sacrifice for the fulfilment of these sacred ideals.

Mr. Chairman, this Resolution represents the pride as well as the determination of the State. Ever since the aggression took place, there has been a great sense of national solidarity pervading this country and this sense of urgency has knit together our people as never before in history. Hon. Members are aware that this aggression was unprovoked; was completely and unreservedly a naked aggression on the part of Pakistan. Ever since the United

[Sri R. Venkataraman] [8th November 1965

Nations Security Council Resolution was passed in 1948 and 1949. India has scrupulously avoided crossing the cease-fire line. Even when there had been provocations from time to time from Pakistan, India had remained content to push back these incursions and yet never retaliated by marching beyond the cease-fire line For over eighteen years, India has patiently borne all the insult that is involved in the repeated incursions which Pakistan
3-50 p.m. has made into our territory. Unfortunately, this patience and the loyalty to the United Nations Resolution displayed by the people and the Government of India has led others to believe that they could trifle with the honour and dignity of the people, and that they can with impunity go into our territory and create confusion. It is this that has encouraged Pakistan to send infiltrators into our country—into Kashmir—with the fond hope that these infiltrators will be able to create confusion in Kashmir, and that their army would be able to march into Kashmir and annex it overnight. Sir, you are aware that under international law, aggression need not be committed only by armed Forces, but aggression can be committed by men coming in large numbers into another territory and creating subversion within that territory, causing revolt within that territory and thereby upsetting the established Government of that area. Whe na large number of infiltrators came into Kashmir it was a clear case of aggression. Unfortunately, when this matter was reported to the Security Council, neither the Secretary-General nor the other great powers thought it their duty to bring this matter to the attention of the Council meeting and to take action to stop and withdraw the infiltration that had taken place in Kashmir. Perhaps, if such an action by the Security Council had been initiated, both the countries might not have had to go through such great suffering, which became inevitable afterwards. It is surprising that when Pakistan Army was matching into the Chamb sector of Indian territory, none of the members of the Security Council or even the Secretary-General thought it fit to call a meeting and to call a halt to the Pakistan advance. It was only when the Indian Army retaliated and marched towards Lahore and it became clear that very soon Lahore City will be either by-passed or would be taken, that the Great Powers as well as the Security Council stirred themselves into action, and called for meeting and called for a cease-fire. The lesson we have to learn from the series of events that took place is that reliance on others, however friendly, however great, and however powerful they may be, is no solution to national problems. The country has to develop its own inherent strength, if it is to survive and subsist as a great nation in the world.

We have paid tributes, in this Resolution, to our Armed Forces. I do not think we can find words adequately to express the sense of indebtedness and gratitude, which our people feel towards the Armed Forces. With heroism and valour, they have not only wrested territory not only prevented further incursion of the Pakistani Forces, but they have marched even forward in Pakistani areas. As an Army which advances, the Indian Army has suffered large casualties both in men and officers. The courage displayed

8th November 1965] [Sri R. Venkataraman]

by our Officers will go down in history as the greatest acts of valour and the greatest acts of bravery, because they had to face not the same kind of arms but superior arms like Patton Tanks, Sabre Jets, and so on. It is entirely because of the valour of the Indian Army—Officers, men and other ranks—that we have been able to preserve our honour and dignity. We have to pay our need of tribute to the great souls, who have sacrificed themselves in this conflict. It is our imperative duty to make the Armed Forces feel that they are not mere men fighting, they are not men in the profession, but that they are the guardian angels of India's integrity and honour. People of India do feel that the soldiers in the front are to-day the greatest protectors of the integrity of the country.

At the same time, we should pay our tribute to the masses of our Country and our State for the wonderful response they gave in this grave crisis. At the time when the incursion took place, I was in the United States and, therefore, I had occasion to know what other countries were talking and thinking of us. An early impression amongst countries and in the United Nations was that India was riddled with castes and creeds and that they had great many religious differences among themselves, and that India would not be able to withstand the onslaught of such a well-trained, powerful Army of Pakistan and that it was only a question of days before the campaign ended against us. They also said that the Indian Nation is not a Nation in the true sense of the term, that it was divided into so many groups, and that it would not be able to pull together in the face of such an attack. Sir, the wise-acres have been proved stupid and the prophecies have become wrong. To-day, India stands out not merely as a great country that it has always been, but it stands out as a great power in Asia, and for this the contribution made by our civilian population is no less important than the contributions made by the Army. What is our duty now? What is it that we have to do in this hour of crisis? It is our duty and the duty of our people to render all the assistance they can and to give all they can for bringing this conflict to a successful conclusion in our favour. We have several serious problems to face. It is likely that the traditional source of food may dry up. It is likely that our import of food may go on decreasing and may even be stopped. It is possible that the foreign assistance which we have been getting for our economic development may be slowed down and also be actually stopped. We have, therefore, a picture of gloom before us. A great Nation faces the gloom. It faces it, it conquers it, and becomes greater. A weak Nation goes under despair and becomes a pusillanimous country. The choice is before us. We have, therefore, to make up our mind to give all that we have, whatever we can, for the defence of our country.

The Prime Minister of India has appealed to all of us to give up one meal on Monday night, and it is appropriate that this Resolution is moved on a Monday. I am sure, all the members will take the pledge and give up the night meal on this day.

MR. CHAIRMAN : Actually miss the meal.

[8th November 1965

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes; they must also miss the meal. The current eight per cent deficit in food can be wiped out, if the whole Nation can give up this one meal. We have to make exceptions in favour of the sick, the aged and the children. In that way we will dedicate ourselves to the defence of our country by making sacrifices. We will only call upon those who can make sacrifices but not impose sacrifice on anybody or any section. Similarly, our Prime Minister has asked for large contributions in the shape of gold. I will take one or two minutes to explain why gold is more important than cash contribution to
4-0 p.m. the Defence Fund. We have to import some of the scarce materials and some highly technical components for our defence industries. Hon. Members may be aware that we are producing at the rate of one Gnat everyday in the Hindustan Aircraft Limited, Bangalore, but, for that we have to import a few components. These components cannot be made here immediately. Certainly we are taking steps to see that they are also made here but until we get them made in our own country, we have to import a few of them. And therefore when we import goods from other countries we have to pay back either in the shape of goods or in the shape of gold. International monetary systems have not advanced to that level where the currency of one country will be accepted by another and hence our currency notes will not gain acceptance today in other parts of the world. Therefore it is that we have to find the gold in order to sustain all the defence industries which require the import of some of these very intricate and delicate parts which cannot be manufactured here. Sir, the response has been wonderful. Wherever we have gone, people have come forward to donate all the little things they have—rings, chains, bangles, and so on. The response of our women in this country for donation of gold has so far been good, but it should be better and it can be bettered only if people like us, who are the representatives of the people, who have a great responsibility in this hour of crisis, take upon ourselves the task of collecting as much gold as we can. I have no doubt, Sir, that the country will respond, and before the year ended, we would have collected enough gold that would raise our prestige in the international world. The fact that India is prepared to give up its food, the fact that our women are prepared to give up their gold jewellery to which they have clung for thousands of years, will make other countries lift their brows and say: 'Here is a nation worthy of respect'. I am quite sure that our people will not fail.

Sir, before I conclude, I want to recall the famous words of Sir Winston Churchill. When the entire Europe had surrendered, when America had not entered the War, when Hitler was in his height of power, England was the only country fighting Hitler and Sir Winston Churchill who took over the reins of administration told the Members of Parliament: 'I have nothing to offer to you except blood, sweat, toil and tears'. Sir, I want to say on behalf of the people of this country: 'We are prepared to shed

8th November 1965] [Sri R. Venkataraman]

blood, we are prepared to sweat, we are prepared to toil but there will be no tears from our eyes. With these words, Sir, I move the Resolution.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, in associating myself with the sentiments expressed by the Hon. the Leader of the House, let me say that the world in general and we in particular are needed thrilled by the activities of our Jawans and the sacrifices they have made. Unfortunately there has been an impression in the world at large, which is responsible for the aggression by a neighbouring country, that India was not a fighting nation, that the Indian people were divided into so many sections, that they had their own jealousies, and their own pettyfogging ways. The one incident that gave root to such thought without the least justification was the unfortunate incident in October 1962 when it was not the Jawans that were responsible but those who were the administrators in the defence department that were responsible for giving this false alarm. Fortunately for this impression, since then, I am glad that the Defence Ministry has taken up this task in right earnest and have done all it could so that the Jawans were in a mood to show their full mettle and worth. The aggression that Pakistan made was the most unprovoked aggression that one can think of in history. Occasions arise when some people lose their sense of proportion and think: "Here is a nation which is so very lacking in certain things, here is a nation bristling with all sorts of ideologies, bristling with so many contagious things". Therefore our neighbouring country thought that this was the supreme moment to march in and not only to march in, but, if the utterance of one of their leaders were to be taken into consideration, their ambitions were even greater. I am not going to refer to all that because it is not my intention to refer to such unedifying topics as has been expressed in the Security Council. Our Jawans have shown that instead of being beaten, one Jawan can tackle five of theirs without any difficulty. They have shown the supreme spirit of sacrifice, even as the Japanese showed in the last World War at Singapore, that it was nothing for them to make themselves a suicide squad when the necessity arose. Such heroism has thrilled the word and the world has got now an idea of what India can do in times of crisis.

But that is not the only thing. Fortunately for us, the whole nation gathered together as one man. After this aggression one would have thought there would be panic in those parts of the country where the aggressor was trying to come. But on the other hand there was quiet and determined sort of attitude, an attitude which said: "Let them come, we will give them what they deserve", an attitude which made the people in Delhi, in Chandigarh and in parts of Punjab and other places sit and not move just because the aggressor was coming. It was a remarkable tribute to the people there. They did not run. On the other hand they waited for the day when they could show their mettle also.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [8th November 1965

Sir, this aggression has become possible because unfortunately there was a long interval when we waited and waited and waited for the Security Council to give some definite sort of pronouncement on the subject. After all is said and done, Mr. Chairman, all nations look for themselves. (Hear, hear). Let us remember that. For, a great Prime Minister of Great Britain, Lord Salisbury, once said in the Houses of Parliament, " We have no permanent enemies, we have no permanent friends, we have of course, and we shall continue to have, permanent interests ". We have to realise not alliances in a spirit of friendliness, which is evanescent, but really and truly the interest not of one's own nor of the whole of humanity but the interest more particularly of the country so that we may be in a position to give to the world at large that which the world needs to-day. I am not disheartened. A time will come when those who are the aggressors will realise the folly of their ways. We have tried to be exceedingly patient. We will try in a very large measure to be just, to be fair, and to be equitable. I do not want to bring to your notice many things that have occurred in the other country. But I must say that our propaganda has been extremely poor. We must improve our propaganda. I have been in many countries in the world, as the Leader of the House has been, and I must confess that the propaganda that our Embassies have been able to put forward before
4-10 p.m. was extremely scrappy. We have not, for instance, those booklets that we are repeatedly getting from nations like Israel, U.S.S.R., Yugoslavia, and various other countries including the United States of America. We have not got a pamphlet which we can send out periodically every week or sometimes every month explaining what the true position of India is. We have not got any material to show the series of migrations that have taken place in the last few years. Other countries would have taken note of it, would have taken down the history of those migrants, and would have illustrated in booklets showing how the migrations have taken place and how many have come—not belonging to one religion but to many religions—and how a state of intolerance has been provoked in a country which ought to have known better by its association with India before. We have not even a statement whereby we can show how, although there may be people who are not satisfied, we still try to see that every minority is represented in the Government of the country, in the legislatures of the country, and in every department of life. Has anybody tried to analyse the Government Telephone Directories of the two countries? Would you be surprised to know that not one member of a particular community is present in any of the telephone directories by name? I do not want to excite you, but I think propaganda is a great deal of necessity to-day, and I hope and trust that those who are responsible will realise the necessity for such propaganda. I think the Hon. the Leader of the House was perfectly right when he said that while we are grateful to those countries who gave us loans and other assistance, we shall from now on realise that we have to depend upon ourselves. There can be no question whatsoever that we shall continue to import this and that. But our

technologists and engineers have got to realise that they have to produce the goods. Necessity is the mother of invention, and if this fact is ingrained in every one of us by this debacle, we shall have certainly achieved a great deal to become a stronger nation.

Sir, the Hon. the Leader of the House has referred to the food situation. I do not want to go into the details, but I fully endorse his views. Some people say that this food shortage is also a man-made shortage and that there is not that amount of interest shown in all parts of India for feeding the whole nation. I think it is necessary that people in responsible positions should realise and should make the people of their States realise also that there is a fundamental duty for all of us to see that food is sent to those people who require it and that there is no shortage in any part of the country whatsoever. As a matter of fact, it is a well-known saying that the army marches on its stomach. Equally so, it is a well-known saying that the spirit and the purpose of a nation depend upon the manner in which the masses are able to get some food. Here I say that there should be a great deal of thought bestowed on the food that could be consumed. There has been an impression for some time that only rice and wheat are necessary. I think it is a very wrong impression. I come from a city where other forms of cereals are very frequent. Whether it was a rich man or a poor man, we had our cholam and we had our ragi, and there was no sort of inferiority complex in taking these foodstuffs. I would suggest that there must be a revolution in thought as to the sort of foodstuffs that are to be taken. I fully endorse the appeal made by the Hon. the Prime Minister of India that there should be the " Miss a meal a week " and it should be observed by all. We are grateful and thankful that at this stage, we have been blessed with a Prime Minister who, as I said the other day, may be short in stature, but tall in his ideas (hear, hear), tall in his outlook, tall in his patriotism and above all tall in the firmness and determination with which he was speaking about events. It has been a pleasure to me to listen to his broadcasts from time to time, and I am sure that under his able guidance assisted by all his colleagues and the people in general, we shall be able to get over this unfortunate muddle, and that never more will India suffer any aggression and never more will she suffer the loss of even a square inch of territory. We do not want other people's territories. We have not aspired for it. We will never aspire for it. We are quite content with what we have in our own country. Let others leave us. Even if they provoke us by words which no person of intelligence and no person of character can speak, let us remember that we are a disciplined nation and we should be disciplined. As the Prime Minister of India said, there is no use in going and making mob violence before Embassies. If we behave that way, we will lose our self-respect to that extent. Let us avoid that. I would appeal to every one of you to remember that there is a Government which deals with these things, and it is not for the mob to go and do all these things. It is only by

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [8th November 1965

self-restraint, discipline, ordered mode of life, and a determination to fight to the last those who are aggressors that we shall eventually come out and be a strong, independent, and virile nation, which is respected by all. (Cheers).

* **திரு. க. அன்பழகன் :** சட்ட மன்ற தலைவரவர்களே, மன்ற முதல்வர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்ட இந்த இன்றியமையாத நாட்டு மக்களுடைய கடமையை உணர்த்தும் தீர்மானத்தை நான் முழுமனதுடன் வரவேற்கிறேன். இந்தத் தீர்மானத்தைப் பொருத்தவரையில், இந்த மன்றத்திலே மட்டுமல்ல, நாட்டிலேயே இரண்டு விதமான கருத்துக்கு இடமில்லாத அளவுக்கு இந்தத் தீர்மானத்தின் கருத்துக்கள் நாட்டு மக்களால் ஏற்கனவே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. நாட்டு மக்கள் அனைவரும் இதில் ஒருமித்த உள்ளத்தோடு உடன்பட்டுச் செயல்படுகிறார்கள் என்பதை நான் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தத் தீர்மானம் உண்மையாகவே இந்த மன்றம் கூடுவதற்குச் சிறிது காலம் தாமதமான காரணத்தால் இப்போது தான் வர நேரிடுகிறதே தவிர, இந்தத் தீர்மானத்தினுடைய நோக்கங்கள் இந்த நாட்டிலே மிகச் சிறந்த வகையில் செயல்படத் தொடங்கி இருக்கின்றன. இந்தத் தீர்மானம் நாட்டு மக்கள் ஏற்கனவே எடுத்துக் கொண்ட முடிவை மேலும் உறுதி செய்வதாக இருக்கிறது.

இந்த நாட்டுக்கு யாரும் எதிர்பாராத வகையில் ஏற்பட்ட ஒரு பேராபத்திலிருந்து இந்த நாடு தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் என்பது அண்மையில் உலகத்துக்கு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உண்மையாகவே பாகிஸ்தான் நடத்திய முறை தவறிய, எவ்விதமான எச்சரிக்கையுமில்லாமலே பக்கத்துணை ஆகக்கூடிய நாடு என்பதையும் உணராது, எந்த ஒரு பகுதியில் நாட்டில் வாழும் மக்கள் மீதும் நடத்தப்படக்கூடாத ஓர் அக்கிரமமான ஆக்கிரமிப்பை, இன்று இந்தியா எதிர்த்து நின்றது மட்டுமல்ல; இந்த ஆக்கிரமிப்பு மேலும் வளருமானாலும் கூட அதிலிருந்து இந்தியா தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் என்பதையும்கூட, எப்பாடு பட்டும் விடுதலையை—சுதந்திரத்தை நிலை நாட்டியே தீரும் என்பதையும் உறுதிப்படுத்தி இருக்கிறது. பாகிஸ்தானுடைய இந்த ஆக்கிரமிப்பு—அது படையைக்கொண்டு நேரடியாகத் தாக்குகிற முறையை விடக் கேவலமாக, நாட்டு மக்களிலே ஒரு சாரார் என்ற பேராலே தனது படை வீரர்களிலே பலரை நமது காஷ்மீருக்குள் அனுப்பிய ஊடுருவலால் ஏற்பட்ட சூழ்ச்சிகரமான திட்டம் இன்று தகர்க்கப்பட்டது மட்டுமல்ல, அப்படிப்பட்ட முறையால் ஏற்பட்ட ஆக்கிரமிப்பும் முறியடிக்கப்பட்டுவிட்டது. இந்தத் தாக்குதலில் ஈடுபட்டது பாகிஸ்தான்தான் என்று உலகம் ஒப்புதல் தரவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறதே தவிர, இன்றைக்கு உலகத்துக்கு பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் இந்தியாவுக்கு இல்லாத அளவுக்கு நம்முடைய நியாயம் உலகத்தாரால் பெருமளவு புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஆக்கிரமிப்பு தொடங்
4-20 p.m. கிய காலத்தில் புரிந்து கொள்ளாதவர்கள் கூட, அண்மையில் சிறிது தாமதித்து, நாளடைவில் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

8th November 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

இந்த மன்ற முதல்வர் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னபடி ஐ.நா. மன்றச் செயலாளர் அவர்களும், வெளி நாட்டுத் தலைவர்களும் மற்றவர்களும் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளை காலத்தில் முறையோடு ஆற்றத் தவறி விட்டார்கள் என்பதோடு, அவர்கள் இப்போதும் ஆற்றத் தவறி வருகிறார்கள் என்ற செய்தி உலகத்துக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. அதே போல் ஐ.நா. மன்றம் வல்லரசான சில நாடுகளுக்கே கைப்பாவை ஆகிவிடுமோ என்று அஞ்சும் அளவுக்கு சூழ்நிலையையும் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே இன்றைய தினம் இந்தியாவின் குரல் உலகத்தின் பல்வேறு நாடுகளில் சரியான முறையில் புரிந்து கொள்ளப்பட்டு ஏற்கப்படும் அளவுக்கு நாம் முயற்சி எடுத்தாக வேண்டும். மேலும் நம் அண்டை நாடான மலேசியாவின் பிரதமர் துங்கு அப்துல் ரஹிமான் அவர்கள் இந்தியாவின் நியாயத்தை அந்த அளவுக்கு ஏற்று வரவேற்று ஆதரித்து பேசியிருப்பதும், ஐ.நா. சபையில் அந்த நாட்டின் பிரதிநிதி ஆதரித்துப் பேசியதும், நம் கருத்துக்கு செல்வாக்கு ஏற்பட்டு வருவதையே காட்டும். இந்தச் சூழ்நிலையில் நிச்சயமாக பாகிஸ்தானின் ஆக்ரமிப்பு முறியடிக்கப்படுவது மட்டுமின்றி, நம் பக்கமே நியாயம் இருக்கிறது என்பது உலகத்தாரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் என்ற நம்பிக்கையையும் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

காஷ்மீரைப் பொறுத்தவரையில் இந்தியாவுடன் இணைந்துள்ள காஷ்மீர் பகுதியை தனக்குச் சொந்தமாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற நப்பாசையால் தூண்டப்பட்ட பாகிஸ்தான் தலைவர் அயூப் கான், காஷ்மீரின் தனி உரிமையைப்பற்றி எவ்வளவுதான் பேசினாலும், அவருக்கு அதைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு உரிமை இல்லை என்பதைப் பிற நாடுகள் உணர்ந்து வருகின்றன. அவர் ஒரு வெளி நாட்டுத் தலைவர் என்ற நிலையில் காஷ்மீரின் தனி உரிமை அடிப்படையில் வாக்குரிமை எடுக்க வேண்டுமென்று கூறினாலும், எந்த நீதி மன்றமும் இன்று அதை ஏற்காது. எனவே, எல்லா வகையிலும், இந்தியாவின் கருத்து செல்வாக்குப் பெற்று வருகிறது என்றே நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

மேலும், இந்தியாவிலுள்ள பல்வேறு பகுதி மக்களும் முழு ஆதரவு தந்து இந்தப் போராட்டத்தில் ஒத்துழைக்கும் காரணத்தால் இறுதி வெற்றி நமக்கு கிடைக்கும் நல்வாய்ப்பு நிச்சயமாக இருக்கிறது என்ற நம்பிக்கையையும் நமது மக்கள் எல்லாம் கொள்ள வேண்டும். மற்றும் இந்திய நாட்டின் நீண்ட காலக் கொள்கையாக நிலவும் அகிம்சை காரணமாக, உண்மையாகவே பாகிஸ்தான் போன்ற நாடுகள் இந்த நாடு என்றுமே போராட்டத்துக்கு முன் வராத நாடாகவே இருக்குமென்று எதிர்பார்த்தார்கள். அதே போல, இந்திய அரசினரும் நடு நிலைமைக் கொள்கையை எடுத்துச்சொன்ன காரணத்தால், உலக அமைதியை நாம் விரும்பிய காரணத்தால், வேறு நாடுகளுக்கிடையில் அன்றாடம் ஏற்படும் வேறுபாடுகளைத் தீர்க்க சமாதான முறையைத்தான் கொள்ள வேண்டுமென்று வலியுறுத்திய காரணத்தால், ஆக்கிரமிப்பு நடைபெற்றாலும் தடுத்து நிறுத்த நம் நாடு முன்வராதென்று எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால், உண்மையாக, இந்திய அரசாங்கம் மேற்கொண்ட

[திரு. க. அன்பழகன்] [8th November 1965

அமைதியான கொள்கை, நடுநிலைமை தழுவிய கொள்கை ஆனபடியால் ஆக்கிரமிப்பாளர் தங்களை அடிமைப்படுத்த வருகிறார்கள், அக்கிரமம் செய்யத் துணிந்து வருகிறவர்களிடம் காட்டவேண்டிய கொள்கை, அமைதி இல்லையென்று இந்தியாவிலுள்ளவர்கள் உணர்ந்துதான் இருந்தனர்; இருக்கின்றனர். அதன் விளைவுதான் சிறந்த அமைதிக் கொள்கையைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்று இருக்கும் இந்தியா ஆக்கிரமிப்பு நடக்கும்பொழுது அதைத் தடுத்து நிறுத்தும் வழியில் படைபலத்தைப் பயன்படுத்தி இருக்கிறது. அதிலே வெற்றியும் கண்டிருக்கிறது. அந்த வகையிலும், இந்தியாவின் வலிமையும் உறுதியும் கொள்கைத் தெளிவும் இன்றைக்கு மிகத் திட்டவட்டமாகப் புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

அதே நிலையில், இந்த நாட்டு மக்கள் வெவ்வேறு இனத்தவராக இருந்தாலும், பல்வேறு மொழி பேசுகிறவர்களாயிருந்தாலும், பல்வேறு வகையான கொள்கை கொண்டிருந்தாலும், இந்தியாவின் மொத்த சுதந்திரத்தில், குடியுரிமை உள்ள கூட்டு வாழ்க்கையில் உள்ள நம்பிக்கை காரணமாக, அதிலே கிடைத்த ஜனநாயக ஆட்சி முறைகளில் இருக்கும் அக்கறை காரணமாக ஒருமித்த உணர்ச்சியுடன் இருக்கிறார்கள். உறுதியாக சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்றைய தினம் இந்தப் பிரச்சினையில் ஆளும் கட்சி, எதிர்க் கட்சி என்று வேறுபடும் சூழ்நிலையே இல்லை. தவிர, எல்லா மக்களும் ஒருமித்து நிற்கக் காரணம், இந்தியாவில் இன்றைய தினம் ஓரளவு நிலைபெற்று வளர்ந்து வரும் ஜனநாயக முறைகளும் உரிமைகளுமே. பாகிஸ்தானில் இல்லாத அளவிற்கு வேறு ஆசிய நாடுகளில் காணாத அளவிற்கு, இந்திய மக்கள் எவ்வளவோ கட்சியினராக, மொழி பேசுகிறவர்களாக, வேறுபட்ட நிலைமை உடையவர்களாகவிருந்தாலும், ஒன்றுபட்டவர்களாகப் பணியாற்றக் காரணம் இந்திய அரசியலமைப்பு, குடியாட்சி முறையாக இருப்பதே. நாம் பெற்றுள்ள ஜனநாயக உரிமைக்கு ஆபத்து வருமானால், சுதந்திரத்துக்கு ஆபத்து வருமானால் அதை விட பெரும் கேடு வேறு இருக்க முடியாது என்றுணர்ந்த காரணத்தாலேயே மக்கள் முழு ஒத்துழைப்பு நல்குகிறார்கள். போராட்டம் காரணமாக ஏழை பாட்டாளிகளுக்கும், நடுத்தர இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் எவ்வளவோ பெரும் பொறுப்புகள், துன்பங்கள், சிரமங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வாறு இருந்தாலும் கூட, நாட்டின் பொதுநல வாழ்விற்காக, தாங்கள் பெற்றுள்ள உரிமைக்காக அதை ஏற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் நோக்கம், சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும், அதன் அடிப்படையில் வளர்ந்துள்ள ஜனநாயகம் பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்பதே. மேலும் ஏறத்தாழ 46 கோடி மக்களைக்கொண்ட இந்தியாவில் அது காப்பாற்றப்பட்டால்தான் உலகத்திலும் ஜனநாயகம் நிரந்தரமாக நிலை பெறுமென்ற நம்பிக்கை உலகத்திற்கும் ஏற்பட முடியும். அந்தக் காரணத்தால்தான், சர்வதிகார ஆட்சிமுறை எத்தனை ஆசிய நாடுகளில் வளர்ந்தாலும் அது சவக்குழிக்குப் போய்ச் சேரும் என்றும் தோன்றுகிறது. சர்வாதிகாரம் சவக்குழிக்குப் போகும்பொழுதுதான், உலகத்தில் பலாத்கார ஆக்கிரமிப்பும் போரும் ஏற்படாமல் இருக்கும் என்னும் தெளிவு காரணமாகத்தான் மாறுபட்ட கருத்து

உடையவர்கள், அரசியல் வேறுபாடு இருந்தாலும், கருத்தில் முரண்பாடுடையவர்களாக இருந்தாலும், நாட்டு மக்கள் இந்திய அரசாங்கத்தோடு இந்திய முதலமைச்சராக விளங்கும் லால் பஹதூர் சாஸ்திரியோடு முழு மனத்தோடு ஒத்துழைப்பை நல்கி இருக்கிறார்கள்.

இது ஒரு கட்சியின் வெற்றியால் ஏற்பட்ட ஒற்றுமையல்ல. நாட்டுப் பொது பாதுகாப்பு உணர்ச்சியால் ஏற்பட்டவொன்றாகும். மகாத்மா காந்தி எந்த உயர்ந்த கொள்கையோடு இந்திய சுதந்திரத்திற்குத் தன்னையே ஒப்படைத்து இருந்தாரோ அந்த உணர்ச்சி இன்று நாட்டிலேற்பட்டது. அதை நாட்டிலுள்ள எந்தக் கட்சியினராகவிருந்தாலும், பொறுப்பிலுள்ளவராகவிருந்தாலும், அதைப் பக்குவமாகப் பயன்படுத்தவேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த ஒத்துழைக்கும் உணர்ச்சி உயர்ந்த குறிக்கோளிற்காகவே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். கட்சி மனப்பான்மை குறுக்கிடுமானால், ஆளுங் கட்சியின் வேட்கை வளருமானால் எந்த ஒரு சார்பு உடையவர்களின் சுயநலமும் கட்சி நோக்கமும் குறுக்கிட்டாலும், இதற்குக் களங்கம் ஏற்பட்டுவிடும்; பலனில் குறைகளும் ஏற்பட்டுவிட முடியும்.

அப்படிக் குறைகள் ஏற்பட்டு விடுமானால் எத்தகைய ஆபத்து வருகிற போதும் அதைத் தடுத்து நிறுத்தும் போாற்றலை நாம் வளர்த்துக்கொள்ள முடியாதவர்களாக இருப்போம்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில், நான் சார்ந்திருக்கும் கட்சியின் சார்பிலும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆளும் கட்சிக்கு எதிரான மாறுபட்ட பல கருத்துக் கொண்ட கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் நாங்கள். எனினும், சீன ஆக்கிரமிப்பு ஏற்பட்டபோது, வெளிநாட்டால் இந்தியாவுக்கு எவ்வளவு பெரிய ஆபத்து ஏற்பட முடியும் என்பதையும், அந்த ஆபத்து வளரும்போது—தனி உரிமையை வற்புறுத்தும் நிலை தொடர்ந்தால் பொது உரிமை எப்படிப் பாழ்பட்டுப் போகும் என்றும் எண்ணிய காரணத்தால், அந்தத் தனி உரிமையை வற்புறுத்துவதற்கு நாங்கள் கொண்டிருந்த கொள்கை இப்பொழுது சரியானதல்ல, வேறு வழி முறை தேவை என்ற எண்ணத்துடன், அரசியல் அமைப்பு கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளிருந்தே தனி உரிமையை வற்புறுத்தி—ஒத்துழைப்பு மூலமாக உரிமையைப் பெற வழி காணவேண்டுமென்று தீர்மானித்து எங்கள் கொள்கையில் மாற்றம் கண்டோம். அந்தச் சீன ஆக்கிரமிப்பு எங்கள் உள்ளத்தில் எப்படி ஒரு மாற்றத்தை உண்டாக்கிற்றோ அதே போலத்தான் இந்த நாட்டிலே உள்ள பல்வேறு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், பல சமயங்களைச் சார்ந்தவர்கள் உள்ளங்களில் பெரும் மாற்றத்தை உண்டாக்கி இருக்கிறது. அந்த மாற்றம் தான் இன்று பாகிஸ்தான் ஆக்ரமிப்பு ஏற்பட்டு இருக்கும் நேரத்தில் இந்தியாவிலே உள்ள மக்களில் எந்த ஒரு சாரார் தங்களுக்குச் சாதகமாக திரும்பி விடுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்து, மிகவும் வஞ்சகமான தீவிரமான பிரச்சாரத்தில்,

[திரு. க. அன்பழகன்] [8th November 1965

பாகிஸ்தான் ஈடுபட்டதோ அந்தத் தவறான பிரச்சாரத்தைக் கூட தோற்கடித்து இருக்கிறது. நான் குறிப்பிடுவதை நீங்கள் உணர்ந்து கொள்வீர்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். இந்தியாவிலே உள்ள முஸ்லீம்கள் தங்கள் சார்பாகத் திரும்புவார்கள் என்ற தவறான கணக்கைக் கொண்டு பாகிஸ்தான் முஸ்லீம்களுக்காகத் தான் வாழும் நாடு, அவர்களுக்கு நன்மையே விளைவிக்கும் நாடு என்றும், இந்தியாவிலே முஸ்லீம்களுக்கு வாழ்வு இருக்காது என்றும், கொடுமை விளையும் பிரச்சாரம் செய்த நேரத்தில், இந்தியாவில் உள்ள முஸ்லீம் பெருந் தலைவர்கள்—இந்தியத் துணைத் தலைவர் ஜாகீர் உசேனிலிருந்து முஸ்லீம் லீக் பெருந் தலைவர் முகம்மது இஸ்மாயில் சாகிப் வரை—எல்லா முஸ்லீம் தலைவர்களும் ஒருமித்து இந்தியாவில்தான் முஸ்லீம்களுக்கு அமைதியான வாழ்விருக்கிறது, எங்கள் எதிர்காலம் பாதுகாப்பாக இருக்கிறது என்று திட்டவட்டமாக அறிவித்து இந்திய மக்களுக்கிடையே இருக்கும் ஒருமித்த உணர்ச்சியை உலகத்துக்குக் காட்டி இருக்கிறார்கள். இதனை எதற்காகச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன் என்றால், பாகிஸ்தானுடைய பிரச்சாரத்தால் நாட்டு மக்களிலே எவரும் நாட்டுக் கடமையை
4-30 p.m. மறந்து விடவில்லை என்பதற்காகத்தான். இந்த நாட்டிலே எந்தக் கட்சியினரும் தங்கள் கடமையை மறந்து விடவில்லை. எனவே இப்படிப்பட்டப் பொறுப்பு உணர்ச்சி இந்த நாட்டில் எல்லா மக்களிடையேயும் தோன்றி இருக்கும் நேரத்தில் இந்த உணர்ச்சியை மிகவும் பக்குவமான முறையில், கவனமான முறையில் ஆட்சிப் பீடத்தில் உள்ளவர்கள் சீராகப் பயன்படுத்தி வெற்றி காண வேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நான் எடுத்துக் காட்ட விரும்புவதெல்லாம் நம் நாட்டுப் படை வீரர்கள் செய்த தியாகம்—எதிரிகளை எதிர்த்துப் போரிட்டு விரட்டி அழிப்பதில் அவர்கள் காட்டிய தீரம் மிகப் பெரும் தியாகமாகும். உலகம் எதிர்பார்க்காதது மட்டுமல்ல நாம் எதிர்பாராத அளவுக்கு தியாகம் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய போர்க்களப் பணி உண்மையாகவே வெளி நாட்டார் வியக்கும் அளவுக்கு இருக்கிறதென்றால், இதுவரை அவர்களுக்கு அந்த வாய்ப்பில்லாத காரணத்தால்தான் அது தெரியாமல் போயிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. இரண்டாவது உலகப் போர் நடைபெற்ற நேரத்தில் இந்தியாவிலிருந்து சென்ற படை வீரர்கள் காட்டிய தீரம் பற்றி மிகச் சிறப்பான இடம் தந்து எழுதியிருக்கிறார்கள். நம் படை வீரர்களின் ஆற்றல், தொழிற்கூடங்களின் திறமை, விமானத்தையும் பிற கருவிகளையும் பயன் படுத்தும் முறையில் நம் திறமை, அவை எல்லாம் உலகத்துக்குத் தெரியும் அளவுக்குத் தியாகம் செய்த வீரர்களுக்கு நாமெல்லாம் பாராட்டுத் தெரிவிப்பது மட்டுமல்ல, வீர வணக்கத்தையும் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

நாட்டு மக்கள் இந்த நேரத்தில் எல்லா விதத் தியாகத்துக்கும் தயாராக இருக்கவேண்டும். நம் அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தது போல் பொன்னாக இருந்தாலும், பொருளாக இருந்தாலும், உழைப்பாக இருந்தாலும் அல்லது ரத்தத்தை சிந்த வேண்டிய நிலைமை இருந்தாலும்—நாம் ரத்தத்தையே காணிக்கையாகப் போர்க்கள வீரர்களுக்கு அனுப்ப வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது—நிச்சயம்

பொது மக்கள் ஆர்வத்துடன் முன் வருவார்கள். அவர்கள் தரும் காணிக்கையையும் பொது மக்களுடைய ஒத்துழைப்பையும் ஆர்வத்தையும் நான் பெரிதும் பாராட்ட விரும்புகிறேன்.

அதுமட்டுமல்லாமல், உணவுப் பிரச்னையிலேற்பட்டிருக்கிற நெருக்கடியைத் தவிர்க்க, உணவுப் பற்றுக் குறையிலிருந்து நாட்டு மக்கள் விடுபட, உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் நல்ல திட்டங்களை நாம் வரவேற்கவேண்டும். இந்த நேரத்தில் விவசாயிகளும், உழவர்களாக இருப்பவர்களும் உற்பத்தியில் அதிக அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இந்தப் பற்றுக்குறை உள்ள காலத்தில், செல்வாக்கு பெற்றவர்களாக உள்ளவர்கள் வாரத்திற்கு ஒரு வேளை உண்ணு நோன்பு இருப்பதன் மூலமாக, தலைமை அமைச்சரால் திங்கள் இரவு என்று தெரிவிக்கப் பட்டிருப்பதால், அன்று இருப்பதன் மூலமாக மற்ற மக்கள் அடைந்திருக்கின்ற துன்பத்தில் நாம் பங்கு கொள்ளவும், பலர் பட்டினி கிடக்கும் நிலைமை வராமல் காக்க ஒவ்வொருவரும் மற்றொருவருக்கு ஒரு வேளை உணவையாவது விட்டுத்தந்து உதவுவதற்கும் உண்ணு நோன்பை மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கூறுவேன். நாம் அனைவரும் உடன்பாடு கொண்ட இந்தத் தீர்மானத்தை நான் சார்ந்திருக்கிற திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சார்பில் முழு மனதுடன் வரவேற்கிறேன். இந்தத் தீர்மானத்தின் நோக்கம் வெற்றி பெற வேண்டுமென்று கூறி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : I fully associate myself with the sentiments expressed by the Hon. the Leader of the House and the hon. the Leaders of the Parties here.

Now I shall read the Resolution :—

"This House strongly condemns the naked and wanton aggression by Pakistan and assures the Prime Minister that the Government and the people of the Madras State solemnly pledge their wholehearted support, service and sacrifice in men, money and material for the defence of our Motherland;

This House further expresses its grateful appreciation of the magnificent response of the people to the call of the Nation and exhorts them to maintain and promote the unity, patriotism, sense of service and sacrifice displayed by them in this hour of grave crisis;

This House offers its profound tribute to the Armed Forces for their heroism, valour and patriotism in the face of grave danger and pays its sincere homage to those who made supreme sacrifice and laid down their lives in defence of the Motherland and its Freedom;

This House solemnly affirms that this great country of ours which has dedicated itself to the cause of Freedom and Liberty not only to our own people but to humanity at large and to the

cause of peaceful settlement of international disputes and world peace will spare no effort, service or sacrifice for the fulfilment of these sacred ideals."

I take it that the House is in full accord with this Resolution.

The Resolution was carried *nem. con.* (Cheers).

VIII.—GOVERNMENT BILLS.

(1) THE MADRAS FOREST AMENDMENT BILL, 1964 (L.A. BILL No. 39 OF 1964)—*cont.*

MR. CHAIRMAN : The motion for consideration of the Madras Forest (Amendment) Bill, 1964, has already been moved. So, if any hon. Member wants to speak, he can do so.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I shall briefly explain the position. During the discussion on this Bill on the last occasion the hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar pointed out that one or two corrections which had become necessary as a result of the passing of the Minor Inams (Abolition) Act had not been carried out. Secondly, even in one of the titles it was not clear whether it included all the things mentioned in section 40-A of that Act or it only referred to the drift timber. Government have carefully examined this position and we have already given notice of amendments. These amendments will clarify the position. The Madras Inams (Abolition) Act came into force in Kanyakumari only in March 1965, and, therefore, there was delay in bringing this forward. We waited till the Act was extended to that place. Now the discussion may take place, if there are any speakers and then the clause-by-clause consideration may be taken up.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, I am glad that one or two defects that I mentioned have been carefully looked into by the Government and that the Government have also come forward with amendments to rectify them. We welcome this amendment of the Bill. No further speech is necessary so far as this is concerned. I think that if these amendments are passed, it is necessary for this Bill to go back to the other House.

MR. CHAIRMAN : The question is—

"That the Madras Forest (Amendment) Bill, 1964 (L.A. Bill No. 39 of 1964), as passed by the Assembly, be taken into consideration."

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 was put and carried.